

дъждъ като изъ ведро; но бързо изведнажъ всичко мине, атмосферата небето, планинската мѣстность — всичко се яви по-чисто, по-свѣтло и по-засмѣно!... Тая хала отидѣ дойде и нахъждѣ отиде? Има и изключения, но тѣ сж рѣдко. Нѣкъждѣ и грѣмъ пада. Тежко му, когото удари. Въ повечето случаи съпружеството е една вѣчна борба за хегемония между мъжа и жената — борба, която се води по всичкитѣ правила на военното изкуство, съ своитѣ перипетии, армистии, побѣди, капитулирания. Побѣдата остава ту на една страна ту на друга: и двѣтѣ сж еднакви силни, защото разполагатъ съ еднакво силни срѣдства—присъщи на всѣка страна, а разни по същество. Искрено казано, всѣка къща е една арена за състезаване, едно бойно поле. Изключенията сж почти нищожни. Уви, отъ нивгашния рай и слѣда нѣма вече на земята. Па и досега ученитѣ не могатъ точно да опрѣдѣлятъ мѣстото му върху нашата планета!...

Бойковски бѣ изучилъ добръ характера на жена си, та често угаждаше причинитѣ и естеството на сърдцята ѝ. Но сега той не можа да опрѣдѣли, коя бѣ отъ многото прѣдполагаеми.

Той се върна на трапезата малко развълнуванъ и употрѣби всички усилия и изкуство да не усѣти туй бащата. Ала сега усмивката му, даже и по-честа, излизаше нѣкакъ прѣсилено, неестествено. Нищо не можа да избѣгне отъ строго наблюдателното око на стареца. Отъ жалъ за сина, той се прѣстори, че нищо не разбира.

Бойковски покани баща си да почне отъ ястието.

— Ами, нѣма още булката!

— Тя нѣма да дойде.

— Ами че защо?

— Болна е нѣщо!...

— Ке ф с и с ъ а? Какво ѝ е? Ами че откога? Днесъ ти... Да не е нѣкоя лоша болка?... Изстинала е!... Хичъ не се вардятъ младитѣ, гледамъ я съвсѣмъ леко облѣчена ходи... — се чудѣше старецътъ и се стараеше да излѣзе всичко туй съвсѣмъ естествено.

— Тя си има една болестъ, която отъ врѣме на врѣме я прѣхваща...